

Α΄ ΚΥΚΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΤΕΡ

- 7/10/2013 Μια καλύτερη ζωή *Σεντρίκ Καν*
- 14/10/2013 Τα μυθικά πλάσματα του νότου *Μπεν Ζέιτλιν*
- 21/10/2013 *Blancanieves* *Πάμπλο Μπέργκερ*
- 28/10/2013 Η διπλή ζωή της Βερόνικα *Κριστόφ Κισλόφσκι*
- 4/11/2013 Τα παιδιά του πολέμου *Κέιτ Σόρτλαντ*
- 11/11/2013 Μετά το Μάη *Ολιβιέ Ασαγιάς*
- 18/11/2013 Η επίθεση *Ζιάντ Ντουεϊρί*
- 25/11/2013 Άννα Καρένινα *Τζο Ράιτ*
- 2/12/2013 Ένα καλοκαίρι *Τζεφ Νίκολς*
- 9/12/2013 Πίσω από τους λόφους *Κριστιάν Μουντζίου*
- 16/12/2013 Μετά τη Λουτσία *Μισέλ Φράνκο*
- 6/1/2014 Διατριβή για ένα φόνο *Ερνάν Γκόλντφριντ*

ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΑΗ - APRES MAI

Σκηνοθεσία-Σενάριο : Ολιβιέ Ασαγιάς
Ηθοποιοί: Κλεμάν Μεταγέ, Λόλα Κρετόν,
 Φελίξ Αρμάν, Καρόλ Κομπ
Χώρα: Γαλλία (Έγχρωμη)
Διάρκεια: 122'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.
Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.
Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Φεστιβάλ Βενετίας 2012, στον Ολιβιέ Ασαγιάς:
- * Βραβείο "Fondazione Mimmo Rotella"
- * Χρυσό Osella
- * Υποψήφιο για Χρυσό Λιοντάρι
- Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Ghent:
- * Βραβείο Georges Delerue
- Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Chicago:
- * Υποψήφιο για Χρυσό Hugo

Στο Παρίσι του 1971, ο 18χρονος Ζιλ συμμετέχει ενεργά στις πολιτικές κινητοποιήσεις της εποχής, ενώ παράλληλα αναπτύσσει και τις πρώτες του σοβαρές ερωτικές σχέσεις.

Βραβείο Σεναρίου στο Φεστιβάλ Βενετίας για μια ψύχραιμη, ειλικρινή όσο και συναισθηματική ματιά σε μια ταραγμένη εποχή, βασισμένη στις προσωπικές εμπειρίες του σκηνοθέτη. Εξαιρετικά ακριβής η περιγραφή όχι μόνο της ψυχολογίας, αλλά και της αλήθειας των ιδεών των πρωταγωνιστών, ολοζώντανη η αίσθηση της γλυκιάς αβεβαιότητας που τους περικυκλώνει.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

"Η δεκαετία του 1970 ήταν παθιασμένη με την ιδέα της επανάστασης" πιστεύει ο Ολιβιέ Ασαγιάς. "Εκείνη την εποχή οτιδήποτε δεν αντιπροσώπευε αυτή την ιδέα θεωρούνταν γελοίο". Ο γάλλος σκηνοθέτης, γνωστός στην Ελλάδα από αρκετές ταινίες αλλά κυρίως από το "Κάρλος", τη βιογραφία του τρομοκράτη Κάρλος Το Τσακάλι, φέρνει ως παράδειγμα τη λέξη "ρεφορμιστής". "Για τους απαναστάτες των 70ς δεν υπήρχε πιο προσβλητική λέξη από το "ρεφορμιστής", ενώ σήμερα ο ρεφορμισμός μπορεί να σταθεί ακόμη και ως επαναστατικός όρος".

Βρισκόμαστε στην αίθουσα "Mozart" του Ξενοδοχείου Intercontinental στην πλατεία Οπερά του Παρισιού. Με την τελευταία (και καλύτερη όλων) ταινία του, το "Μετά τον Μάη", ο Ασαγιάς συμμετέχει στην προσπάθεια προώθησης του γαλλικού κινηματογράφου που εδώ και χρόνια διοργανώνει κάθε Ιανουάριο η Unifrance προσκαλώντας δημοσιογράφους από όλον τον κόσμο προκειμένου να συναντήσουν τους καλλιτέχνες. Το "Μετά τον Μάη", που είχε ήδη κερδίσει το βραβείο σεναρίου στο περυσινό Φεστιβάλ Βενετίας, είναι μία από τις δεκάδες ταινίες που προβλήθηκαν στο Παρίσι και ο 58χρονος δημιουργός της έδειχνε χαρούμενος. Ένας ασκητικά αδύνατος άντρας, με καρό πουκάμισο, τζιν παντελόνι και πράσινο αμπεχονο. Κατά κάποιον τρόπο η εικόνα του παραπέμπει σε μια άλλη εποχή. Όχι όμως και η σκέψη του.

Ενηλικίωση σε θεαλλώδεις καιρούς

Η ιστορία της ταινίας "Μετά το Μάη" αρχίζει την 9η Φεβρουαρίου του 1971 με μια έξοχα γυρισμένη σκηνή σύγκρουσης ανάμεσα σε αριστερούς διαδηλωτές (κυρίως φοιτητές) και την αστυνομία. Αργά αλλά σταθερά η ιστορία επικεντρώνεται στην περίπτωση ενός

από τους νεαρούς, του Ζυλ, ο οποίος θα περάσει από πολλά στάδια ώπου να βρει τον εαυτό του αλλά και την καλλιτεχνική φύση του. Ο Ζυλ, τον οποίο υποδύεται ο ερασιτέχνης ηθοποιός Κλεμάν Μεταγέρ, είναι μια σαφής παραπομπή στον ίδιο τον Ολιβιέ Ασαγιάς, ο οποίος στην ουσία αφηγείται μια τρυφερή ιστορία ενηλικίωσης ενταγμένη στο θυελλώδες κλίμα μιας καθοριστικής εποχής.

Ταυτόχρονα συνδυάζει το προσωπικό με το πολιτικό, με αναγωγές στη δική του γενιά, που μεγάλωσε μέσα στον πολιτικό ριζοσπαστισμό, και στη σημερινή, που αναζητεί τον δικό της δρόμο μέσα σε μια εξίσου θυελλώδη εποχή. "Μπορώ να σκεφθώ ένα εκατομμύριο λόγους για τη δημιουργία αυτής της ταινίας, αλλά ο βασικότερος νομίζω ότι ήταν η επιθυμία μου να ανανεώσω την επαφή μου με τη νιότη" λέει ο σκηνοθέτης.

"Με το "Μετά τον Μάη" ήθελα ναιώσω τους σημερινούς τινέτζερ, να νιώσω τον αυθορμητισμό τους, να συγκρίνω τις προσωπικές εμπειρίες μου ως εφήβου με τις δικές τους, κάτι που συνέβαινε σε καθημερινή βάση στο σετ της ταινίας. Η νεότητα βρίσκεται στο στόχαστρο σήμερα. Πάντα βρισκόταν, αλλά σήμερα οι διέξοδοί της είναι πολύ πιο περιορισμένες σε σχέση με τη δική μου εποχή".

Όποτε ο Ολιβιέ Ασαγιάς μιλάει για πολιτική και κινήματα, μαρξισμό και ολοκληρωτισμό, επαναστάσεις και ριζοσπάστες - και το κάνει συχνά -, σου δίνει την εντύπωση ότι έχει βαθιά γνώση των όσων λέει. Και έχει. Ως έφηβος, όπως ακριβώς και ο ήρωας της ταινίας του, υπήρξε μέλος της επαναστατημένης γενιάς στη μετά τον Μάη του '68 περίοδο. Σήμερα εξακολουθεί να ανήκει στην Αριστερά, τα ερωτήματά του όμως είναι πολύ περισσότερα.

"Με ενδιαφέρουν οι νέες απαντήσεις για τον τροτσισμό, όπως επίσης με ενδιαφέρει η σχέση του μαρξισμού με τον ολοκληρωτισμό" λέει κοινωνίας αριστερά - δεξιά τα χέρια του: ένας αεικίνητος άνθρωπος που μπορεί να μιλάει επί ώρες. "Ανέκαθεν όριζα τον εαυτό μου ως αριστερό, αλλά κυρίως ως εχθρό του ολοκληρωτισμού. Σήμερα όμως αυτό που φαίνεται αριστερό με την έννοια του μαρξισμού δείχνει να μην έχει και τόσο μεγάλο πρόβλημα με τον ολοκληρωτισμό. Ειδικά στη Γαλλία...".

ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗΣ

Τη φοιτητική γενιά στα πρώτα χρόνια μετά τον Μάη του '68, με τα όνειρα, τις ελπίδες, τις εξεγέρσεις και τις απογοητεύσεις της, καταγράφει ο Ασαγιάς με μαστοριά, ατμόσφαιρα της εποχής και σκηνές διανοημένες με χιούμορ, λεπτή ειρωνεία, στη νέα του αυτή, βραβευμένη στις Κάνες (βραβείο σεναρίου), ταινία.

Τι έμεινε, αλήθεια, από τον Μάη του '68; Πού στράφηκε η γενιά που ακολούθησε αμέσως μετά; Τι έγινε ο τότε ιδεαλισμός; Αυτά είναι ερωτήματα που θέτει ο Ολιβιέ Ασαγιάς ("Κάρλος") στη νέα του ταινία, "Μετά τον Μάη", που καταπιάνεται με το φοιτητικό κίνημα στα πρώτα χρόνια που ακολούθησαν τον Μάη του '68. Μια αυτοβιογραφική ταινία, μια και ο Ασαγιάς όχι μόνο μεγάλωσε σ' αυτήν ακριβώς την περίοδο αλλά ήταν ζωγράφος και στη συνέχεια κινηματογραφιστής, όπως κι ο βασικός ήρωας της ταινίας του, ο Ζυλ (Κλεμάν Μεταγέρ).

Ευκαιρία για τον Ασαγιάς να καταγράψει τα όνειρα, τους αγώνες, τις μικρο-εξεγέρσεις αλλά και τις απογο-

ητεύσεις της τότε νεολαίας στις αρχές της δεκαετίας του '70, μιας περιόδου που, όπως ανέφερε ο ίδιος, "την έζησα, γιατί ήταν και δική μου, μια περίοδος συναρπαστική, περίοδος που ο κινηματογράφος φαίνεται να την έχει βαρεθεί και μόνο με ειρωνεία μπορείς να την αντιμετωπίσεις σήμερα".

Κατά κάποιον τρόπο το "Μετά τον Μάη" είναι συνέχεια της ταινίας του "L'eau froide", που ο Ασαγιάς είχε γυρίσει το 1994 και στην οποία χρησιμοποιούσε και δύο από τα ονόματα των σημερινών πρωταγωνιστών του, του Ζιλ και της Κριστίν. Κεντρικό πρόσωπο στη νέα ταινία είναι και πάλι ο Ζιλ, εδώ φοιτητής της Σχολής Καλών Τεχνών, που μπλέκεται στο φοιτητικό κίνημα της τότε εποχής, ενώ αργότερα, όταν η παρέα τους πηγαίνει στην Ιταλία αρχίζει να καταπιάνεται με τον κινηματογράφο.

Ο Ασαγιάς καταγράφει την πορεία του νεαρού του ήρωα και της παρέας του, με σκηνές έξοχα στημένες, με εξαιρετική ανάπλαση της τότε περιόδου και με σωστά επιλεγμένη μουσική της περιόδου: από τις συζητήσεις και τις ιδεολογικές διαφορές τους, τις συγκρούσεις τους με την αστυνομία, τα γκράφιτι στους τοίχους, μέχρι τις ρομαντικές περιπέτειες του Ζιλ, τη ζωή στα κοινόβια, με τα ναρκωτικά και το απελευθερωμένο σεξ, τα ταξίδια του, πρώτα στην Ιταλία (όταν χρειάζεται να κρυφτεί για να γλιτώσει από την αστυνομία) και αργότερα στο Λονδίνο (όπου αρχίζει να ασχολείται με τον κινηματογράφο) και την Ολλανδία.

Κι αν τελικά ο Ζιλ επιστρέφει στο Παρίσι μόνος, και φαινομενικά απογοητευμένος, υπάρχει πάντα η τέχνη (εδώ ο κινηματογράφος) για να αναβιώσει την ελπίδα για κάτι το διαφορετικό και το καινούργιο. Γιατί πέρα από τις αναζητήσεις και τα προβλήματα μιας συγκεκριμένης εποχής, η ταινία είναι και ένα σχόλιο πάνω στον ίδιο τον κινηματογράφο και τη δύναμή του - τη δύναμή του να αναπλάθει την πραγματικότητα αλλά και να δίνει μιαν άλλη διάσταση σ' αυτήν, έτσι ώστε η ζωή να αποκτά ένα άλλο, μεγαλύτερο και πιο όμορφο νόημα.

ΝΙΝΟΣ ΦΕΝΕΚ ΜΙΚΕΛΙΔΗΣ

ΟΛΙΒΙΕ ΑΣΑΓΙΑΣ

Γεννήθηκε το 1955 στο Παρίσι. Υπήρξε Πρόεδρος της Εθνικής Σχολής Κινηματογράφου "La Femis" το 2002 και Μέλος της Κριτικής Επιτροπής του Φεστιβάλ Βενετίας το 1994. Είναι απόφοιτος της Γαλλικής Εθνικής Σχολής Καλών Τεχνών (Παρίσι).

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Sils Maria 2014, Meta to Mai 2012, Carlos 2010, L' heure d' été 2008, Eldorado 2008, Chacun son cinéma ou Ce petit coup au coeur quand la lumière s' éteint et que le film commence 2007, Boarding Gate 2007, Stockhausen / Preljocaj Dialogue 2007, Noise 2006, Paris, je t' aime 2006, Clean 2004, Demonlover 2002, Les destinees sentimentales 2000, Fin aout, debut septembre 1998, cinema, de notre temps 1997, Sans titre 1997, Irma Vep 1996, Tous les garcons et les filles de leur âge 1994, L'eau froide 1994, Une nouvelle vie 1993, Paris s'éveille 1991, L'enfant de l'hiver 1989, Désordre 1986, Winston Tong en studio 1984, Laissé inachevé à Tokyo 1982, Rectangle - Deux chansons de Jacno 1980, Copyright 1979.